

12. Treba li članak 56. UFEU-a, s obzirom na pravo na pošteno suđenje iz članka 41. stavka 1., pravo na saslušanje iz članka 41. stavka 2. točke (a) i obvezu obrazlaganja iz članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje kao i klauzulu lojalnosti iz članka 4. stavka 3. UEU-a i institucionalnu i postupovnu samostalnost država članica, tumačiti na način da ti zahtjevi nisu ispunjeni ako nadležno tijelo države članice ne obavijesti priređivača igara na sreću o pokretanju postupka o upravnoj kazni u skladu s nacionalnim propisom države članice niti kasnije tijekom upravnog postupka zatraži njegovo mišljenje o usklađenosti tog propisa s pravom Unije te bez podrobnijeg objašnjenja te sukladnosti i dokaza o njoj u obrazloženju odluke u jednostupanjskom postupku naloži sankciju koju nacionalno pravo smatra upravnom?
13. Uzimajući u obzir članak 56. UFEU-a, članak 41. stavak 1., članak 41. stavak 2. točke (a) i (c) Povelje i njezine članke 47. i 48. kao i na pravo raspolažanja mehanizmima djelotvorne sudske zaštite i prava obrane koja iz njih proizlaze, jesu li ispunjeni zahtjevi sadržani u navedenim odredbama ako priređivač igara na sreću može osporavati usklađenost nacionalnog propisa s pravom Unije prvi put isključivo pred nacionalnim sudom?
14. Mogu li se članak 56. UFEU-a i obveza država članica da opravdaju i obrazlože ograničenje slobode pružanja usluga tumačiti na način da država članica nije ispunila navedenu obvezu ako ni u trenutku određivanja ograničenja ni u trenutku njegova ispitivanja nije postojala niti postoji relevantna procjena utjecaja ograničenja utemeljenog na ciljevima javnog poretka?
15. Uzimajući u obzir zakonska ograničenja određena za iznos upravne kazne koja se može izreći, prirodu djelatnosti koja se kažnjava sankcijom i osobito mjeru u kojoj djelatnost utječe na javni poredak ili javnu sigurnost, kao i represivni cilj sankcije, može li se na temelju članova 47. i 48. Povelje smatrati da je predmetna upravna kazna „kaznenopravne naravi“? Utječe li ta okolnost na odgovor koji valja dati na jedanaesto i četrnaesto prethodno pitanje?
16. Treba li članak 56. UFEU-a tumačiti na način da, ako sud koji odlučuje u glavnom postupku na temelju odgovora danih na gore navedena pitanja utvrdi nezakonitost propisa i njegove primjene, on također treba zaključiti da se pravu Unije protivi sankcija utemeljena na nacionalnom propisu koje nije u skladu s člankom 56. UFEU-a?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 10. siječnja 2017. uputio Amtsgericht Aue, Zweigstelle Stollberg
(Njemačka) – Thomas Hübner protiv LVM Lebensversicherungs AG**

(Predmet C-11/17)

(2017/C 112/26)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Aue, Zweigstelle Stollberg

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Thomas Hübner

Tuženik: LVM Lebensversicherungs AG

Prethodna pitanja

1. Treba li Prilog II. točku A Direktive Vijeća 92/96/EEZ od 10. studenoga 1992.⁽¹⁾ [u vezi s] člankom 15. stavkom 1. trećim podstavkom [Direktive 90/619/EEZ]⁽²⁾ tumačiti na način da je potrošač ovlašten otkazati ugovor o životnom ili mirovinskom osiguranju tijekom cijelog razdoblja njegova plaćanja, kada je u neznanju o pravu na otakz ugovora, zbog toga što ga društvo za životno ili mirovinsko osiguranje o tome nije obavijestilo, na temelju tog ugovora uplaćivao više godina?

2. Je li nacionalna odredba koja propisuje, pozivanjem na načelo dobre vjere, gubitak potrošačeva prava na otkaz ugovora kada osiguranik koji nije znao za svoje pravo na otkaz ugovora nastavlja uplaćivati na temelju tog ugovora sve dok ne sazna za to pravo, u skladu s gornjom direktivom?

(¹) Direktiva Vijeća 92/96/EEZ od 10. studenoga 1992. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na izravno životno osiguranje i izmjeni direktiva 79/267/EEZ i 90/619/EEZ (Treća direktiva o životnom osiguranju), SL L 360, str. 1.

(²) Druga direktiva Vijeća 90/619/EEZ od 8. studenoga 1990. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na izravno životno osiguranje i utvrđivanje odredaba za olakšavanje učinkovitog ostvarivanja slobode pružanja usluga te izmjeni Direktive 79/267/EEZ, SL L 330, str. 50.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. siječnja 2017. uputio Kammergericht Berlin (Njemačka) –
Vincent Pierre Oberle**

(Predmet C-20/17)

(2017/C 112/27)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Kammergericht Berlin

Stranke glavnog postupka

Podnositelj zahtjeva i žalitelj: Vincent Pierre Oberle

Prethodno pitanje

Treba li članak 4. Uredbe (EU) br. 650/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršavanju odluka i prihvaćanju i izvršavanju javnih isprava u naslijednim stvarima i o uspostavi Europske potvrde o naslijedivanju (¹) tumačiti na način da je njime također određena isključiva međunarodna nadležnost u području izdavanja nacionalnih potvrda o naslijedivanju koje nisu zamjenjene Europskom potvrdom o naslijedivanju u odnosnim državama članicama (vidjeti članak 62. stavak 3. Uredbe br. 650/2012), tako da odstupajuće odredbe nacionalnih zakonodavaca u pogledu međunarodne nadležnosti u području izdavanja nacionalnih potvrda o naslijedivanju – poput primjeric u Njemačkoj članka 105. Familiengesetzbucha (FamFG) – nemaju učinka zbog povrede nadređenoga europskog prava?

(¹) SL L 201, str. 107. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavje 19., svežak 10., str. 296.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. siječnja 2017. uputio Nejvyšší soud České republiky (Češka Republika) – Catlin Europe SE protiv O.K. Trans Praha spol. s.r.o.

(Predmet C-21/17)

(2017/C 112/28)

Jezik postupka: češki

Sud koji je uputio zahtjev

Nejvyšší soud České republiky

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Catlin Europe SE